

mig, er, hvad jeg allerede under Sagens fore-
 gaaende Behandling har søgt efter Gyne at godt-
 gjøre, det Skadelige, det statsoeconomiske Tab, der
 er forbunden med, at der endnu her i Landet gives
 et ikke aldeles ubetydeligt Quantum tiendeydende
 Hartkorn, som yder Tienden in natura, i Kærven.
 Jeg troer, at denne Dvelfesmaade maa foran-
 dres; jeg troer, at maa maa komme dertil nu
 at indføre en tvungen Afløsning, og jeg har
 derfor tilladt mig at stille denne § 2, hvorved
 Lovudkastets § 2 vil bortfalde, og hvorved ogsaa
 en af de Ulemper bortfalder, som Lovud-
 kastets § 2 unægteligt indeholder, idet det nem-
 lig derefter vil staae i enkelte Tiendetageres
 Magt undertiden, hvor Tienden kan være en
 stor Ubetydelighed, at paaføre Tiendeyderen ikke
 ubetydelige Beføstninger. Naar jeg har troet,
 at en tvungen Dvergang maatte finde Sted,
 da har jeg tilladt mig at foreslaae 5 Aar som
 det Aaretal, hvori den skulde skee. Der er af
 min meget ærede Sidemand (Orsted) gjort et
 Forslag, som er af en lignende Beskaffenhed,
 men han har dog ikke villet have, at Dvergan-
 gen skulde være tvungen, men at man kun skulde
 lade Statskassen udrede Omkostningerne og
 Staten indrømme nogle faa Aar, hvori dette
 kunde skee. Ved at stille det saaledes, som han
 har gjort, bortfalder vel Tvungen, men jeg er
 overbevist om, at det dog praktisk vil vise sig
 at blive accurat det Samme; thi, naar man
 siger, at Statskassen skal udrede Omkostning-
 gerne, men Staten kun giver nogle faa Aar,
 hvori Dvergangen skal skee, vil det let vise sig,
 at alle Tiender inden den Tids Forløb ville
 blive afløste, og jeg troer da, at, naar man
 gaaer ind paa en bestemt Evang, vil det have
 det Fortrin, at det andet Affnit af min § 2 kunde
 skee Fyldest. Dette Affnit gaaer nemlig ud paa,
 at Indenrigsministeriet skulde træffe de fornødne
 Foranstaltninger i saa Henseende, og denne
 Bestemmelse er efter min Formening ikke uvæ-
 sentlig eller uvigtig; thi jeg troer, at det staaer
 i Ministeriets Magt paa mange Maader at
 fremme denne Sag saaledes, at Omkostningerne
 blive ikke ubetydeligt formindskede. Jeg har tænkt
 mig flere Maader, hvorpaa dette kunde udføres.
 For det Første, at, ligesom man, da i sin Tid
 Klagerne over den nye Matricul bleve under-
 søgte her i Landet, lod en Matriculcommissi-

onse omkring og afgjøre alle de Klager, som
 vare indkomne, saaledes kunde ogsaa nu In-
 denrigsministeriet lade de vedkommende Tiende-
 commissiøner i disse Aar reise omkring og
 ansætte alle de Tiendeydelser, som nu finde
 Sted i Kærven, og herved vilde unægtelig,
 naar disse Commissiøner eengang for alle fik
 en bestemt Reiseroute, Omkostningerne ikke
 ubetydeligt formindskes. Det, hvori jeg for-
 nemmelig ved denne tvungne Dvergang skiller
 mig fra endeel af det ærede Udvalg, ligger i,
 at Udvalget troer, at denne Sag, saavidt jeg
 har opfattet det, ikke for Tiden burde fremmes,
 men at man derimod snarere burde see at faae
 den endelige Afsløsningslov, som ikke bør lade
 længe vente paa sig, udgivet. Men jeg lover
 mig ikke de Frugter af en saadan Afsløsnings-
 lov, som det ærede Udvalg synes at vente;
 jeg holder mig overbevist om, at den, naar
 den skal bygges paa retfærdige Principer, i
 sine praktiske Følger vil være høist ubetydelig;
 thi den vil ikke lede til Andet end, som jeg
 sidst fremhævede, at Tiendeyderne forvandle
 den faste aarlige Afgift til en Prioritetsskjæld,
 og det troer jeg, at meget Faa ville ønske.
 De enkelte Rige, som kunne kjøbe deres Tiende,
 ville sjældent finde det vanffeligt at erholde
 den. Det tredje Affnit af min § 2 mener jeg
 er saaledes grundet i Retfærdigheden, at jeg
 vel ikke behøver at anføre et eneste Ord for
 at forsvare det. Med Hensyn til den § 6,
 jeg har tilladt mig at foreslaae, som skulde
 knyttes til § 2, hvis det ærede Thing vil gaae
 ind derpaa, og hvorefter Statskassen skulde
 udrede alle Omkostningerne ved denne Sags
 Foretagelse, da maa jeg hertil bemærke, at det
 var en meget kort Tid, der ifølge det ærede
 Things Beslutning var mig givet til at af-
 fatte disse Vædringsforslag, og jeg maa for
 mit Vedkommende tilstaae, at, hvis det stod i
 min Magt i dette Dieblif at gjøre nogen For-
 andring deri, vilde jeg modificere dette For-
 slag, ikke just fordi jeg frygter for, at denne
 Sum vil blive af nogen Betydning for Stats-
 kassen, — tværtimod troer jeg, at den ikke vil
 blive meget betydelig; men det har været
 umuligt for mig i saa kort en Tid, som var
 mig givet, nemlig 24 Timer, at undersøge
 det ved statistiske Hjælpemidler — en Under-